

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24.02.2021, sen. zn. 29 NSČR 38/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.38.2020.1

Číslo: 88/2021

Právní věta:

Ustanovení § 395 odst. 3 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. června 2019, jež ukládá insolvenčnímu soudu zamítnout návrh na povolení oddlužení, jestliže v posledních 10 letech před podáním insolvenčního návrhu bylo dlužníku pravomocným rozhodnutím přiznáno osvobození od placení pohledávek, zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž nebyly uspokojeny, se použije pouze tehdy, bylo-li v (předchozím) insolvenčním řízení takové rozhodnutí vydáno (až) v době od 1. června 2019.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.02.2021

Spisová značka: 29 NSCR 38/2020

Číslo rozhodnutí: 88

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvenční řízení, Oddlužení (povolení, schválení)

Předpisy: § 395 odst. 3 předpisu č. 182/2006Sb. ve znění od 01.06.2019

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání dlužníka zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 2. 2020 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2019, a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

I. Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) usnesením ze dne 18. 11. 2019:

[1] Zamítl návrh dlužníka (R. G.) na povolení oddlužení (bod I. výroku).

[2] Zastavil insolvenční řízení (bod II. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel ve skutkové rovině z toho, že:

[1] Insolvenční řízení bylo zahájeno insolvenčním návrhem dlužníka spojeným s návrhem na povolení oddlužení doručeným insolvenčnímu soudu dne 11. 11. 2019.

[2] Ve věci dlužníka bylo již dříve u insolvenčního soudu vedeno insolvenční řízení pod označenou spisovou značkou (dále jen „předchozí insolvenční řízení“), v jehož průběhu byl zjištěn úpadek dlužníka a povoleno jeho oddlužení usnesením ze dne „5. 11. 2019“ (správně 5. 11. 2009). Usnesením ze dne 10. 3. 2010, ve znění opravného usnesení ze dne „22. 3. 2019“ (správně 22. 3. 2010), insolvenční soud schválil oddlužení plněním splátkového kalendáře. Usnesením ze dne 30. 3. 2015 vzal insolvenční soud na vědomí splnění oddlužení dlužníka; usnesením ze dne 23. 4. 2019 přiznal dlužníku osvobození od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž nebyly uspokojeny, od pohledávek, k nimž se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a od pohledávek věřitelů, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit, včetně pohledávek ručitelů a jiných osob, které měly vůči dlužníku pro tyto pohledávky právo postihu (dále jen „neuspokojené pohledávky“).

[3] Část současných závazků dlužníka z titulu nezaplaceného nájemného a služeb spojených s užíváním bytu vznikla v období let 2008 až 2010, tedy po vydání usnesení o zjištění úpadku dlužníka a povolení oddlužení v předchozím insolvenčním řízení, a jde tudíž o dluhy, na které se nevztahuje osvobození přiznané dlužníku v předchozím insolvenčním řízení. Dlužník neuvedl konkrétní údaje týkající se data vzniku těchto dluhů a jejich výše (včetně výše příslušenství), pouze obecně namítl nepřiměřenou výši úroků z prodlení.

3. Na výše uvedeném základě insolvenční soud, vycházející z ustanovení § 395 odst. 3 a 6, § 396 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), dospěl k následujícím závěrům.

4. Návrh na povolení oddlužení dlužníka je podle § 395 odst. 3 insolvenčního zákona třeba zamítnout, neboť dlužníku bylo pravomocným rozhodnutím vydaným v předchozím insolvenčním řízení v posledních 10 letech před podáním (dalšího) insolvenčního návrhu v nyní projednávané věci přiznáno osvobození od placení neuspokojených pohledávek.

5. Názor dlužníka, že ustanovení § 395 odst. 3 insolvenčního zákona nelze použít „s ohledem na osvobození přiznané dlužníku před nabytím účinnosti novely zákona“, není správný; takový výklad by znamenal „fakticky odklad účinnosti“ ustanovení § 395 odst. 3 insolvenčního zákona o více než 10 let.

6. V posuzované věci nejsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, jež by odůvodňovaly aplikaci ustanovení § 395 odst. 6 insolvenčního zákona.

7. Majetek dlužníka je pro uspokojení věřitelů zcela nepostačující, a vzhledem k tomu, že dlužník nepožadoval řešení úpadku konkursem, je nutné insolvenční řízení zastavit.

8. K odvolání dlužníka Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 25. 2. 2020 usnesení insolvenčního soudu potvrdil.

9. Odvolací soud – vycházející z ustanovení § 7, § 389, § 395, § 396 insolvenčního zákona – dospěl po přezkoumání usnesení insolvenčního soudu k následujícím závěrům.

10. Novelou insolvenčního zákona provedenou zákonem č. 31/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších

předpisů, zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 31/2019 Sb.“), byly s účinností od 1. 6. 2019 rozšířeny důvody, pro něž je insolvenční soud povinen zamítnout návrh na povolení oddlužení. Z důvodové zprávy k zákonu č. 31/2019 Sb. plyne, že smyslem nově doplněných podmínek je omezení přípustnosti oddlužení „v případech, v nichž je spatřováno potenciální zneužití“.

11. Na projednávanou věc se uplatní úprava insolvenčního zákona účinná od 1. 6. 2019. Návrh na povolení oddlužení je třeba podle § 395 odst. 3 insolvenčního zákona zamítnout, neboť dlužník bylo v předchozím insolvenčním řízení v posledních 10 letech před podáním (dalšího) insolvenčního návrhu přiznáno osvobození od placení neuspokojených pohledávek.

12. Skutečnost, že mezi skončením předchozího insolvenčního řízení a osvobozením dlužníka od placení neuspokojených pohledávek uplynuly 4 roky, není hodna zvláštního zřetele. Zvláštní ohled nezaslouží ani skutečnost, že závazky dlužníka vznikly za trvání manželství dlužníka, ani změna úpravy zákonného příslušenství pohledávek z titulu nájmu bytu (nájemní vztah dlužníka byl založen za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku).

13. Insolvenční soud postupoval správně, když insolvenční řízení s ohledem na majetkovou situaci dlužníka zastavil.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

14. Proti usnesení odvolacího soudu podal dlužník dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, které v rozhodování odvolacího soudu nebyly dosud vyřešeny. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

15. Dovolatel předkládá dovolacímu soudu k posouzení otázku, zda se lhůta upravená v ustanovení § 395 odst. 3 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 6. 2019, vztahuje i na dlužníky, kteří byli osvobozeni od placení zbytku pohledávek před 1. 6. 2019. Má za to, že taková aplikace uvedeného ustanovení představuje nepřípustnou retroaktivitu. Dovojuje, že dlužníci, kteří splnili oddlužení a byli osvobozeni od placení neuspokojených pohledávek před 1. 6. 2019, se spoléhali na právní stav, který zde byl před přijetím zákona č. 31/2019 Sb., přičemž desetiletá lhůta zakotvená v ustanovení § 395 odst. 3 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 6. 2019, představuje oproti předchozí úpravě znatelné zprísnění podmínek pro osvobození od placení neuspokojených pohledávek.

16. Dovolatel dále vytýká odvolacímu soudu, že při posuzování návrhu na povolení oddlužení nezohlednil důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu ustanovení § 395 odst. 6 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 6. 2019. Jako důvod zvláštního zřetele hodný uvádí, že nevěděl o existenci závazku z titulu nájmu bytu, neboť jej užívala jeho tehdejší manželka, která nájemné přestala platit, aniž by jej o této skutečnosti informovala. Dále považuje za důvod zvláštního zřetele hodný výrazný nepoměr mezi jistinou pohledávky a jejím příslušenstvím. Zdůrazňuje, že „poplatek z prodlení“ s úhradou nájemného byl zrušen pro svou nepřiměřenou výši novou úpravou občanského práva. Nadto namítá, že mu od skončení předchozího insolvenčního řízení nevznikl žádný závazek, který by nebyl schopen splácet, a že jeho současný dluh má původ v okolnostech, k nimž došlo v době trvání předchozího insolvenčního řízení.

17. Dovolatel dále předkládá Nejvyššímu soudu k řešení otázku, zda insolvenční soud je povinen vyzvat dlužníka podle ustanovení § 393 odst. 1 insolvenčního zákona ve spojení s ustanovením § 118a a § 119a o. s. ř., k doplnění a opravě návrhu na povolení oddlužení, nepovažuje-li tvrzení dlužníka za dostatečná. Dovojuje, že odvolací soud měl rozhodnutí insolvenčního soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť insolvenční soud dovolatele nevyzval k doplnění návrhu na povolení oddlužení.

III.

Přípustnost dovolání

18. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

19. Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předestřené právní otázky (aplikace ustanovení § 395 odst. 3 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 6. 2019, na dlužníky osvobozené od placení pohledávek před 1. 6. 2019) jde o věc dovolacím soudem dosud neřešenou. Položená procesní otázka se týká tzv. jiné vady řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Existenci takových vad zkoumá dovolací soud u přípustného dovolání z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), takže Nejvyšší soud neshledává účelným zabývat se (poté, co dovolání připustil pro řešení otázky aplikace ustanovení § 395 odst. 3 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 6. 2019) samostatně přípustností dovolání k procesní otázce; k námitkám vzneseným v souvislosti s touto otázkou se vyjádří v mezích přípustného dovolání.

IV.

Důvodnost dovolání

20. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

21. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

22. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení zákona č. 31/2019 Sb. a insolvenčního zákona:

Čl. II (zákona č. 31/2019 Sb.) Přechodné ustanovení

V insolvenčních řízeních, která byla zahájena a v nichž bylo vydáno rozhodnutí o úpadku dlužníka přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se postupuje podle zákona č. 182/2006 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

§ 395 (insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019)

(1) Insolvenční soud zamítne návrh na povolení oddlužení, jestliže se zřetelem ke všem okolnostem lze důvodně předpokládat,

a/ že jím je sledován nepoctivý záměr, nebo

b/ že hodnota plnění, které by při oddlužení obdrželi nezajištění věřitelé, bude nižší než

30 % jejich pohledávek, ledaže tito věřitelé s nižším plněním souhlasí.

(2) Insolvenční soud zamítne návrh na povolení oddlužení i tehdy, jestliže dosavadní výsledky řízení dokládají lehkomyšlný nebo nedbalý přístup dlužníka k plnění povinností v insolvenčním řízení.

(3) Rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení oddlužení se doručuje dlužníku, osobě, která návrh podala, insolvenčnímu správci a věřitelskému výboru. Odvolání proti němu může podat pouze osoba, která návrh podala.

§ 395 (insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 6. 2019)

(1) Insolvenční soud zamítne návrh na povolení oddlužení, jestliže se zřetelem ke všem okolnostem lze důvodně předpokládat,

a/ že jím je sledován nepoctivý záměr, nebo

b/ že dlužník nebude schopen splácet v plné výši ani pohledávky podle § 168 odst. 2 písm. a/, přičemž výše splátky ostatním věřitelům včetně věřitelů pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek postavených jím na roveň nesmí být nižší než tato pohledávka, a dále ani pohledávky podle § 169 odst. 1 písm. e/ a § 390a odst. 5.

(2) Insolvenční soud zamítne návrh na povolení oddlužení i tehdy, jestliže dosavadní výsledky řízení dokládají lehkomyšlný nebo nedbalý přístup dlužníka k plnění povinností v insolvenčním řízení.

(3) Insolvenční soud zamítne návrh na povolení oddlužení také tehdy, jestliže v posledních 10 letech před podáním insolvenčního návrhu bylo dlužníku pravomocným rozhodnutím přiznáno osvobození od placení neuspokojených pohledávek.

(4) Insolvenční soud zamítne návrh na povolení oddlužení také tehdy, jestliže v posledních 5 letech před podáním insolvenčního návrhu byl návrh dlužníka na povolení oddlužení pravomocně zamítnut z důvodu, že je jím sledován nepoctivý záměr, nebo jestliže z téhož důvodu nebylo oddlužení schváleno nebo bylo schválené oddlužení zrušeno.

(5) Insolvenční soud zamítne návrh na povolení oddlužení také tehdy, jestliže v posledních 3 měsících před podáním insolvenčního návrhu vzal dlužník svůj předchozí návrh na povolení oddlužení zpět.

(6) Postup podle odstavců 3 až 6 se nepoužije, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, zejména zavázal-li se dlužník z ospravedlnitelného důvodu nebo existuje-li výrazný nepoměr mezi výší dluhu a poskytnutého plnění.

(7) Proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení oddlužení může podat odvolání pouze dlužník.

23. Ve výše ustaveném právním rámci se Nejvyšší soud nejprve zabýval správností právního posouzení věci odvolacím soudem co do možnosti aplikace ustanovení § 395 odst. 3 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 6. 2019.

24. Nejvyšší soud se ve své rozhodovací praxi opakovaně zabýval výkladem nepravé zpětné účinnosti zákona. Potud je judikatura Nejvyššího soudu jednotná v závěrech, podle nichž nový právní předpis, který řeší stejný právní institut jinak (zcela nebo jen zčásti) než dosavadní právní úprava, nemusí mít

na právní vztahy, které vznikly před jeho účinností, žádný vliv. Takováto situace nastává, stanoví-li nový právní předpis, že se jím řídí jen právní vztahy, které vznikly po jeho účinnosti, a že tedy právní vztahy, vzniklé před jeho účinností, se včetně všech práv a nároků řídí dosavadními předpisy, i když tato práva a nároky vzniknou až po účinnosti nového právního předpisu. Obvykle však nový právní předpis má vliv i na právní vztahy, které vznikly před jeho účinností; v takovémto případě nastává tzv. zpětná účinnost (retroaktivita) nového právního předpisu. Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2000, sp. zn. [21 Cdo 2525/99](#), uveřejněné pod číslem 34/2001 Sb. rozh. obč. Právní teorie rozeznává zpětnou účinnost (retroaktivitu) pravou a nepravou. O pravou zpětnou účinnost (retroaktivitu) jde tehdy, jestliže se novým právním předpisem má řídit vznik právního vztahu a nároků účastníků z tohoto vztahu také v případě, kdy právní vztah nebo nároky z něj vyplývající vznikly před účinností nového právního předpisu. Nepravá zpětná účinnost (retroaktivita) znamená, že novým právním předpisem se sice mají řídit i právní vztahy vzniklé před jeho účinností, avšak až ode dne jeho účinnosti; samotný vznik těchto právních vztahů a nároků z těchto vztahů vzniklé před účinností nového právního předpisu, se spravují dosavadní právní úpravou. Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2005, sp. zn. [29 Odo 908/2003](#), uveřejněný pod číslem 35/2006 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 35/2006“), či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2017, sen. zn. [29 NSČR 14/2015](#), uveřejněné pod číslem 25/2019 Sb. rozh. obč.

25. Dikce přechodného ustanovení obsaženého v čl. II. zákona č. 31/2019 Sb. beze zbytku odpovídá závěru, že právní vztahy, vzniklé před jeho účinností, se včetně všech práv a nároků řídí dosavadními předpisy, i když tato práva a nároky vzniknou až po účinnosti nového právního předpisu.

26. Před 1. 6. 2019 dlužník nebyl omezen v možnosti žádat řešení svého úpadku oddlužením (v možnosti docílit povolení oddlužení) tím, že mu v posledních 10 letech před podáním insolvenčního návrhu bylo pravomocně přiznáno osvobození od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž nebyly uspokojeny (taková okolnost nebyla sama o sobě důvodem pro zamítnutí návrhu na povolení oddlužení). Přitom na to, že ve vazbě na jeho procesní aktivity v dřívějším insolvenčním řízení bude s právní skutečností, která nastala před 1. 6. 2019, a kterou je právní moc usnesení, jímž insolvenční soud přiznal dlužníku osvobození od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž nebyly uspokojeny, spojen následek předjímaný ustanovením § 395 odst. 3 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 6. 2019, mohl dlužník poprvé pomyslet až od 1. 6. 2019 (kdy nabyla účinnosti novela insolvenčního zákona provedená zákonem č. 31/2019 Sb.). Své chování by ovšem mohl tomuto následku přizpůsobit, jen kdyby takto jednal už před 1. 6. 2019. Logikou věci je dáno, že to není možné.

27. Aplikace ustanovení § 395 odst. 3 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 6. 2019, i na insolvenční řízení dlužníka, jež bylo skončeno před uvedeným datem, tak odporuje pravidlům výkladu nepravé zpětné účinnosti vyloženým ve výše označené judikatuře a je rovněž v rozporu s principem ochrany minulých právních skutečností (srov. nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. [Pl. ÚS 21/96](#), uveřejněný pod číslem 13/1997 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, jakož i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, sen. zn. [29 NSČR 170/2018](#), uveřejněné pod číslem 102/2020 Sb. rozh. obč., nebo [R 35/2006](#)). Nejvyšší soud uzavírá, že ustanovení § 395 odst. 3 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. června 2019, jež ukládá insolvenčnímu soudu zamítnout návrh na povolení oddlužení, jestliže v posledních 10 letech před podáním insolvenčního návrhu bylo dlužníku pravomocným rozhodnutím přiznáno osvobození od placení pohledávek, zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž nebyly uspokojeny, se použije pouze tehdy, bylo-li v (předchozím) insolvenčním řízení takové rozhodnutí vydáno (až) v době od 1. 6. 2019.

28. Ostatně, přímo text článku II. zákona č. 31/2019 Sb. demonstruje zákonodárcem projevenou vůli vyloučit použití novelizovaných ustanovení insolvenčního zákona způsobem, jenž by působil zpětně. Není totiž žádných pochyb o tom, že překážku povolení oddlužení formulovanou ustanovením § 395 odst. 3 insolvenčního zákona nelze použít v insolvenčních řízeních zahájených před 1. 6. 2019 bez

zřetele k tomu, že insolvenční soud bude rozhodovat o dlužníkově úpadku a způsobu jeho řešení (oddlužením) až v době od 1. 6. 2019.

29. Právní posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá, tudíž není správné a dovolání je důvodné.

30. Rozhodnutí odvolacího soudu nemohlo (v žádném případě) obstát také proto, že trpí vadou, k jejíž existenci byl dovolací soud povinen přihlédnout u přípustného dovolání z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.). Insolvenční soud totiž rozhodl o návrhu na povolení oddlužení a o zastavení insolvenčního řízení (§ 396 odst. 2 insolvenčního zákona), aniž rozhodl o insolvenčním návrhu dlužníka. Přitom zastavit (podle označeného ustanovení) lze jen insolvenční řízení, v němž byl předtím zjištěn úpadek dlužníka. K tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2017, sp. zn. [29 Cdo 3108/2015](#), uveřejněného v časopise Soudní judikatura č. 11, ročník 2018, pod číslem 148, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2017, sp. zn. [29 Cdo 3107/2015](#), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2019, sen. zn. [29 NSČR 81/2019](#). Odvolací soud ohledně této zjevné vady řízení též nezjednal nápravu.

31. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené usnesení podle ustanovení § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil. Jelikož důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí také pro rozhodnutí insolvenčního soudu, zrušil Nejvyšší soud podle ustanovení § 243e odst. 2 věty druhé o. s. ř. i toto rozhodnutí, a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

32. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí neobstálo již v rovině výkladu ustanovení § 395 odst. 3 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 6. 2019, a výše popsané procesní vady, nezabýval se Nejvyšší soud (pro nadbytečnost) dovolací argumentací k dovolatelem položené procesní otázce.

33. Právní názor Nejvyššího soudu je pro insolvenční soud (odvolací soud) závazný (§ 243g odst. 1 věta první za středníkem).